

Írta: Herczog Mária

Ki írjon az újságba? Egy pályázat lezárása

Szerkesztőségünk az elmúlt évben pályázatot hirdetett esettanulmányok írására. Nagy szükségét érezzük ugyanis annak, hogy minél többen írják meg tapasztalataikat, osszák meg velünk, lapunk olvasóival sikereiket, kétélyeiket, kérdéseiket. Több tucat írás érkezett, s ez nagy örömünkre szolgált. Számos kiváló volt közöttük. Komoly töprengésre készített azonban a pályázatok rendkívül egyenetlen színvonala. Két alapvető gondunk akadt. Egyrészt az írások stílusán, terjedelmükön, színvonalukat tekintve nagyon változatos képet mutattak. Másrészt jó néhány olyan pályázat érkezett, amelynek tartalma vagy stílusai színvonala nem tette lehetővé a közlést, vagy olyan inadekvát szakmai álláspontot képviselt, amelyet nem vállalhatott a szerkesztőség.

Természetesen örömmel közlünk olyan írásokat, véleményeket, amelyek nem egyeznek meg az általunk képviselt szakmai nézetekkel, ezeket ütköztetjük saját meggyőződésünkkel vagy más kollegák álláspontjával, de a pályázatok esetén nem éreztük jogosnak saját véleményünk leírását, vagy vita indítását. Mondhatjuk persze, hogy egy pályázat esetén a bírálók tiszte annak eldöntése, ki kerül be a versenyzők közé – mégis rossz érzésekkel forgattuk e pályázatokat. Igazán az gondolkodtatott el, milyen segítséget kaphatnak azok, akik teljesen magukra hagyva, kontroll nélkül végzik munkájukat, ki támogatja őket, és ki segíti a klienseiket? Mi lehet vajon ott, ahonnan írások sem érkeznek?

Magyarországon az oktatás döntően a szóbeliségre épül, az iskolákban, még a felsőoktatásban sem tanítják a szabatos, jól szerkesztett, tömör írást. Ez is hozzájárul ahhoz, hogy kevesen és nem szívesen írnak nálunk, aminek következtében nagyon sok és fontos ismeret, tapasztalás, vélemény rejtve marad. Emellett azonban komoly szakmai aggályokra is okot ad az íráskészség alacsony foka. A gyermekvédelembe kerülő gyerekről az információk nagyrészt írásos formában terjednek. Nagyon sokan és sokhelyütt panaszkodtunk már e dokumentumok rendkívül gyenge minősége, információtartalma, színvonala miatt. Az ehhez hasonló pályázati lehetőségekre ezrével kellene esetleírásoknak készen állniuk, ha nem is nyomdakész formában és nem is minden esetben publikálásra szánva, mert a rendszerben élő több mint 23 ezer gyerek mindegyikének élete „kész regény”, és elvben e regények írásos változata is megtalálható valahol...

Jó alkalomnak érezzük tehát ennek a pályázatnak a lezárását is arra, hogy ismét felhívjuk a szakma, a kollegák, az érdeklődők figyelmét, milyen nagy jelentősége van az írásbeli elemzésnek, ismertetésnek. Elvileg a környezettanulmányok, a gondozó intézmények, nevelőszülő-tanácsadók, családgondozók rendszeresen szolgáltatnak írásbeli beszámolókat, véleményeket. Ismerve ezeket és a területen dolgozók rendkívüli túlterheltségét, komoly aggodalomra ad okot ezen írásos vélemények színvonala, szakmaisága, stílusa. A rendszerben élő, majd onnan kikerülő gyerek útja legtöbbször csak ezen írásos dokumentumok alapján követhető. A gyerekek jelentős része énelkül soha nem tudja rekonstruálni majd, mi is történt vele. A szakemberek munkája sem követhető, nem ellenőrizhető, nem tanulhatunk egymás eredményeiből, tapasztalataiból, hibáiból. Nem látszik, hogy pontosan milyen algoritmusok, protokollok mentén szerveződik egy-egy ügy intézése, hová, kihez, miért lehet és kell fordulni, és hol hiányoznak azok a szakemberek, ellátások, intézmények, akik segíthetnének.

Látszólag messze esik e probléma az esettanulmány-pályázattól, valójában azonban éppen az esettanulmányok publikálása az egyik lehetséges formája a szakmai tartalmak és formák fejlesztésének, nem csak a gyermekvédelemben, de az orvostudományban, pszichológiában is.

Ezért arra biztatjuk olvasóinkat, hogy – most már pályázati keret nélkül – továbbra is küldjék írásaikat, véleményüket, mi pedig megkísérlünk minél több irányú segítséget és információt nyújtani ezután is ahhoz, hogy munkájukat minél hatékonyabban és sikeresebben végezhessék. Itt teszünk említést arról, hogy a jövőre is változatlan árúnak tervezett folyóiratunkat a diákok, főiskolai és egyetemi hallgatók féláron, azaz csupán 300 forintért fizethetik elő. Szerkesztőségünk ezzel kíván hozzájárulni a szakma presztízsének és szeretetének növeléséhez.